

Námítky tyto nemohl nss shledati důvodnými.

ad 1) § 96, odst. 6. cit. zákona stanoví, že vojenským osobám, které v zajetí, — ač jim to bylo možno — do čsl. legií nevstoupily, se doba v zajetí ztrávená nezapočítá vůbec. Mluví-li zákon o čsl. legiích, má označením tím na mysli čsl. zahraniční revoluční armádu, vytvořenou v době do 28. října 1918 na rozdíl od čsl. zahraničních vojsk ve smyslu širším, o nichž mluví v odst. 2. téhož § 96, čili od zahraniční armády čsl. státu po 28. říjnu 1918. To jde zřejmě z ustanovení § 2 zák. z 24. července 1919 č. 462 Sb., jenž v odst. 1. vymezuje pojem člena čsl. legionářské armády (revoluční zahraniční armáda) jako dobrovolníka, který byl do této armády zařazen na základě dobrovolně učiněné přihlášky nejdéle do 28. října 1918 a tohoto dne skutečně v ní službu konal a v odstavci druhém stanoví: Čsl. legionářskou (revoluční — zahraniční) armádou rozumějí se autonomní, z Čechoslováků složené vojenské formace ve svazku příslušných spojeneckých armád, které podléhaly nejvyšší politické autoritě čsl. Národní rady v Paříži pod předsednictvím Masarykovým.

Vstup do čsl. legií znamená tedy vstup do čsl. zahraničního vojska, uskutečněný do 28. října 1918. Správnost tohoto názoru se podává i z ustanovení § 81 zák. č. 76/1922, který vychází zřejmě z právního pojmu čsl. legií, jak jest definován v cit. § 2 zák. č. 462 z r. 1919. Z tohoto názoru vycházela ostatně zřejmě i st-ova žádost ze 6. dubna 1923 a vychází z něho i nař. rozhodnutí, jež v tomto smyslu také stížnost pojímá. Vstoupil-li tedy st-l do čsl. zahr. vojska na Rusi dne 18. prosince 1918, nevstoupil tím do čsl. legií ve smyslu zákona.

ad 2) Zákon má v § 96, odst. 6 na mysli nepochybně faktickou objektivní nemožnost vstupu do čsl. legií, kterou však st-l vůbec ne- tvrdil, naopak v řízení adm. doznal, že nemůže prokázati, že neměl možnost vstoupiti do čsl. legií. O tom, že do pojmu nemožnosti ve smyslu zmíněného ustanovení nelze zahrnouti právní a mravní nemožnost, jakou má na mysli stížnost, nemůže býti pochybnosti, přihlédne-li se k tomu, že dobrovolný vstup do čsl. legií uskutečněný do 28. října 1918 zákon výslovně odměňuje (§ 1 zák. č. 462/1919 a § 81 zák. č. 76/1922) a že právní, po příp. i mravní nemožnost vstupu do čsl. legií byla dána u všech příslušníků armády býv. rak. uh. monarchie do zajetí upadnuvších.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4641.

Obecní zaměstnanci. — Administrativní řízení: Požadavek obecního notáře, aby mu obec nahradila náklad, kterým zřídil při svém naturálním bytě plot, je povahy soukromoprávní; rozhodovati o něm přísluší řádným soudům.

(Nález ze dne 23. dubna 1925 č. 8349.)

V ě c: Ludevít Sz. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu za vystavěný plot.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: V zasedání dne 13. června 1920 konaném usnesl se zastupitelský sbor obce L. na tom, že žádosti Ladislava Sz., býv. notáře v L., aby mu ob. zastupitelstvo vyplatilo za plot vystavěný při naturálním bytě 400 Kč, toho času nevyhovuje. Správní výbor býv. župy Gemermalohontské výnosem z 30. listopadu 1920 vyhověl odvolání st-lovu a nařídil obecnímu výboru v L., aby zaplatil 400 Kč aneb mu plot k dispozici dal. Ministr pro Slov. nař. výnosem zrušil k odvolání obce L. posléz uvedené usnesení.

O stížnosti uvážil nss toto:

Ze správních spisů vychází na jevo a není o tom sporu, že st-l zastával v obci L. úřad obvodního notáře a že užíval v této době bytu, k němuž náležela zahrada, kterýžto byt byl v domě, náležejícím do vlastnictví obce. St-l dal na zahradě této zříditi plot svým nákladem 400 K, a domáhal se žádostí, kterou po přesídlení z L. na své nové působiště podal, na obci L. náhrady částky této nebo svolení k prodeji materiálu, z něhož plot byl zřízen. St-l stál sice k obci ve veřejnoprávním služebním poměru jako obvodní notář. Nárok stížností uplatňovaný se však na tomto služebním poměru nezakládá, nýbrž spočívá výlučně na předpisech práva soukromého, které za určitých předpokladů ukládají tomu, v jehož prospěch opatřena byla věc, za povinnost nahraditi učiněný náklad. Jedná se tedy o nárok soukromoprávní, o němž rozhodovati povolány jsou výhradně řádné soudy. V důsledku toho nebyl ani žal. úřad oprávněn o nároku st-lem vzneseném rozhodovati, nýbrž měl rozhodnutí rovněž nepříslušného správního výboru zrušiti. Rozhoduje ve věci přisvojil si žal. úřad kompetenci, která mu po zákonu nepřísluší. Napadené rozhodnutí přičí se proto zákonu a bylo jako takové dle § 7 zák. o ss zrušeno.

Č. 4642.

Stavební právo. — Administrativní řízení: O kompetenci zsp-é a min. veř. prací ve věcech stavebních podle zák. o stav. ruchu č. 35/1923.

(Nález ze dne 24. dubna 1925 č. 21.129/24.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1791 adm.

V ě c: Eduard a Ludmila M. v K. proti ministerstvu veřejných prací o povolení stavební.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lé zažádali dne 29. listopadu 1923 u městské rady v K. o povolení k stavbě dvoupatrové obytné budovy na rožní parcele č. —, podotknuvše, že chtějí stavěti dle zák. o stavebním ruchu. Při komisionelním jednání konstatováno, že parcela ta byla za stavební již prohlášena. V protokole uvedeno, že dle schváleného ideového plánu má se regulační čára Ž. třídy posunouti na východ tak, že takřka cela